

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἐτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔστι μ' ἐπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΟΜΗΟΣ τὴν ἑξοχίδα
κι' ἔστω ἕνα ἔτος — μόνον μὴ σὸρὰ τὰ βγαίνῃ,
Συνδρομητὰς δὲ ἔχουμαι — κι' ἔστω μὲ καθεστῆσει.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πάλιν — καὶ κατὰ λατὰ δὲν ἔχουμαι.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλθῃ — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαμήν.
Συνδρομὴ γὰρ καὶς χρόνον — εἶχε μὴ νύξῃ κι' ἐντροπῆν.
— ἕνα ὄραμα εἶναι μόνον.

γὰ τὰ ἔνα ἔτος μῆρα — ἕνα ὄραμα καὶ ἑνὸς χίρι.
Κι' ἕνα φύλλον ἄν κρατῆς — ἔγινεν ἀνδρομητῆς.
κι' ὄραμα τὸν παρὰ δὲν ἴδου — θὰ τὸν φάγῃ μαῦρον φίλι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' αὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γὰ τὴ σῆρα καὶ τὴ μῆρα — καὶ ἕνα φύλλον μὴ δεικνῆρα.

Πέντε τοῦ Δεκεμβρίου,
βοῆ Βουλευτηρίου.

Ποῦντος τετρακόσα δέκα,
κύπτα, Λόρδε, καὶ πελέκα.

Τὸ τραπέζι τοῦ Βουδοῦρη
μὲ μὲγάλο νταβατοῦρι.

Ἐτὴ Μεγάλῃς Βρετανίας τὸ λαμπρὸν Σενδοχείον
λαμὲ τσομπουσί πρώτης ὁ Βουδοῦρης τῆς Βουλῆς,
κι' εἰς ἐκεῖνον προσελήθη καθ' ἑξαιρετον σταγειόν,
ἡ Τρικοῦπης καὶ καθεῖνα Ἰπουργοῦ του σεβνταλῆς,
Κανταρτζῆς ὁ Προεδρεύων κάπου κάπου ἐν σπουδῇ
κι' ἀντιπρόεδρον μὲγάλι, ἕνας κι' ἕνας ὄπλαδῷ.
Ἦσαν κι' ἔραγαν ἀπ' ἄλλα, πουλερά, σαμπάνιας, φρούτα,
ὁ δὲ Σάιλερ κοντὰ τὸν ἰθαρούσε τὰ λαγουτά,
κι' ὁ Τρικοῦπης εἶπε ταῦτα μὴ ποτῆρι Καμπανίτου
κι' ἦλιξε τοὺς σεβντιόρους ἢ μελιόρους φωνῆ του).

Πρ. Εἰς τοῦ Προεδροῦ τῆς Βουλῆς προκίμων τὴν ὑγείαν,
ποῦ τὸν κανόνων τῆς θρηῖ πιστῶς τὴν λειτουργίαν,
ἀλλὰ προκίμων ἔναυτῷ κι' ὑπὲρ ἐκεῖνον δλων,
ἀπὸ μαζὶ μας ἔπαϊξαν οὐχὶ τυχαίον ῥόλον,
κι' εἰς ἄλλο μας συνέδραμον ποῖον ἀκαθώδης
κι' εἰς τοῦτο τὸ πεδῖον μας τὸ μεγαλοκρηπίς,
ποῦ μὴ εἰβῆσε κρααὶ πκντοσάπῃν κι' εὐώδης
καὶ μεθυσμένοι βλέπομε καινοῦριας προκοπαίς.

Πρὸς τὸν Ἀργύρη Κανταρτζῆ τὸν λόγον τῶρα στρέφω,
φίλιου μίαν πρόσοπιν κι' εἰς τοῦτον τὰ πληρώσω,
ποῦντῷ δ' ἀγάπην σήμερον πρὸς τὸν Ἀργύρη τριφῶ,
ποῦ μὴ ῥαχεται διάθεσις νὰ τὸν ἔξαργυρώσω.
Γὰρ σου, Ἀργύρη Κανταρτζῆ, θαυμάζω τόνωκά σου,
κι' ἔπιτρέβῃ με πάντοτε νὰ κἀθῶμαι σιμά σου,

νὰ σοῦ χαϊδεῖω κέποτε τὰ σεβαστὰ σου γίνεμα
καὶ ν' ἀρμενίζω οὐρῖος μὲ δειρ' ἀσημῖνα.
Ὅσον αὐτὸ σου τόνωκα μ' ἔπορει νὰ μὲ γλυκάνῃ
σάν κἀντῆρο, ροδὸς ἀχαρῖ, κι' ἀθάνατο σερμπῆτι,
τόσο πολὺ πικραίνεμαι καὶ νευρῖκό μὲ κάνει
τοῦ Σιμοποῦλου τόνωκα τοῦ πρωτῆσαναμπίτη.

Ἐβῖδα μας, ἔβῖδα μας... τσουχκρίστε τὸ ποτῆρι...
δὲν θὰ ἔρεθῇ τὴν σήμερον κανεῖς νὰ μὰς οἰκτεῖρῃ,
κι' ἡ πίστις μας ἀνάποδα μὲ πληρωμάς ἂν βγαίῃ
μὰ τίλειωσι τὸ δάνειον μὲ τὸν Ἀθηνογένῃ.
Τὸ μίλλον ἐξησφάλισα γὰ γόνάτα μου κάμψας
ἐνόπιον Ἀργυροῦσαν κἀν φίλων Ἀναργύρων...
ἔβῖδα δλοι, βρε παιδιὰ, κι' ὁ ξενόδογος Λάμψας
μετὰ τὸν σεβντιόρων του καὶ πάντων τὸν μαχίρων.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μὲ κίρι,
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Κανταρτζῆς προσέφη.)

Καν. Ἐυχκρίστῷ, Πρωθυπουργῷ, ποῦ πάντα πρῖμα πῆς
καὶ τόνωμά μου μ' ἔρωτα μὲγάλον ἀγαπῆς,
ἀλλ' ἔπρεπε πραγματικῶς σάν μέγας καὶ πολὺς
ἔιμα πάντα Πρόεδρο νὰ βάζῃς τῆς Βουλῆς,

καί τόνομά μου θέρμενε εἰς τῆς δουλειάς σου γούρε...
 μά σύ ἔπηρες Πρόεδρο νά κινήσῃ τόν Βουδούρη...
 γιά 'μή ἡ ψίχα τοῦ φουμποῦ, γιά τόν Βασίλ' ἡ κόρα...
 τράβα λοιπόν, Πρωθυπουργέ, τόν διαβολό σου τώρα,
 καί ψάλε σάν φραγκόπαππας τὸ νόμιμο μακαμπισκό
 καί κάθε τόσο γούρε γιά τόκευς μὲ τόν δικό.

'Ἐπίτρεψε, Πρωθυπουργέ, νά καθώμαι κοντά σου...
 γνωρίζω τὸ σκελίτι σου, γνωρίζω τὸν ἐνόντά σου,
 γνωρίζω πῶς εἶσαι σήμερα, πού τὰ πογγιά μας κλαίει,
 νά ἀκούσης ἕναν φίλο σου 'Αγγύρη μὲ τόν λίνε,
 γνωρίζω 'στους καιρούς αὐτούς, πού μικροκλειδαῖες
 κ' ὑπομάρτυς ἔγινες καλὸς γιά καλαντάρι,
 μὲ τί λαχτάρα βέβαιος τὸν Κανταρτζὸ νά 'ῤῥῃ
 νά 'ζυγίε βλακέρο ἀσημικὸ κανταρί'
 ἀλλ' ἄς μὴν πικραίνωμεθα μὲ τίποτα χωρατά...
 ἀδύνατον τὰ δύναντα νά γίνουσι δυνατά.
 'Ἐσύ μεγάλους πειρασμούς πολλὰς φορὰς ἐνίκησες
 κ' ἐπίφεξες κάθε μασκαρά καί λοπαλάνου μέρη...
 ἴβιθα σου, Πρωθυπουργέ, ἂν καί πολὺ μ' ἀδικήσες
 καί σούλες Πρόεδρο Βουλῆς νά κινήσῃ τόν Βουδούρη.

(Ἔλεγε αὐτὰ καί 'στὸ κρασί τὸν πόνο τοῦ 'ληρωμένης
 κ' ὁ κύριος Σιμόπουλος ταιχία προσηφώνησε).

Σιμ. 'Ἐβίθα κ' ὁ Βουδούρης μας καί σεῖς κ' ἡ φίλη Θέμις...
 δὲν εἶμ' ἐγώ, Πρωθυπουργέ, γρουσουζίκης καί βερμῆς,
 κ' ἂν φίλοι ἠμοτράπεζες, ἐκ γενετῆς μου ἔχω
 τὸν 'Αναργύρου τόνομα, Κοσμά καί Δαμιανού,
 ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἀκούρατος καθὼς ἐκείνους τρέχω
 ἐκεί πού μὲ προύριον ἡ χάρις τοῦρανοῦ.
 'Ἐγὼμαί πανταχοῦ παρών, θά μάς τὸ 'ἰσατάω
 πὼς δεξιὰ κ' ἄριστερά ἐπὶ γαίνα τρεχάτος
 γιὰ νά τελεῖσῃ τὴν δουλειά μὲ τὸν 'Αθηνάγινη
 καί κάπως ἀξιοπρεπῆς ἡ συμβασις νά γένη.
 'Απὸ τὰ Νομοσχέδια μανοῦτο δὲν ἀνάσκει
 κονταῖε δὲ μ' αὐτὰ κ' αὐτὰ ὁ νοῦς μου νά στυπῆρῃ,
 κ' ὁ κύριος 'Αναργύρος πολλὰ ὑπέστη βάσανα
 ὡς πού τοῦ νέου κουπονιῦ νά εἰρη τὸν 'Αγγύρη.

'Ἐβίθα κ' ὁ Βουδούρης μας καί σεῖς κ' ἡ φίλη Θέμις...
 δὲν εἶμ' ἐγώ, Πρωθυπουργέ, γρουσουζίκης καί βερμῆς,
 κ' ἂν λέγομαι 'Αναργύρος, μά πηλαῶ δρομικός
 καί μπράτσο μὲ τὴν Θέμιδα δὲν σκιαζομαί βουὰ
 σάν προκίται ν' ἀγαροσθῆ ἄγρος τοῦ Κεραμειῶ,
 κ' ἄργυρια 'στὸν δανειστὸν νά 'μῶπὸν τὸν κερβανά,
 ἂν δὲ καί νέους δανειστὰς καθίσωμε 'στὸ χέρι
 ἢ Παναγία δεξιὰ πιστεύω νά τὰ φέρῃ.
 'Ἐτὸν κύριον 'Αναργύρον τῆς Θέμιδος θαρτεῖτε,
 πλὴν τὴν συγγνώμην σας 'ζητῶ καί νά μὲ συγχωρῆτε
 ἂν μὲ θυμὸν παράκαιρον τὴν πρόσβιν ἐτόνισα
 καί τὸ 'εἶκό μου τόνομα σὺ πάρε τὸ μῆτόνισσα.

(Ἔλεγε αὐτὰ κ' ὁ 'Υπουργὸς τῶν 'Ἐσωτερικῶν
 ταιχία προσηφώνησε μὲ παθὸς λυρικόν).

Θεο. 'Ἐβίθα σας ἀναφανὸ μὲ φλέγουσαν ψυχήν...
 τὰ ἔργα τὰ δημόσια βαδίζου καί εὐχην.
 Κι' ἐγὼ τοῦ γένους τὸ καλὸν ἐπιθυμῶ καί στήριγν
 εἰς τὴν νίαν σύμβανιν σφοδρῶς ὑπεράσχη,
 τὸ δὲ Ταμίον, κύριε, τῶν δημοσίων ἔργων
 ἠνάθη μὲ τὸ Κεντρικὸν οἰκονομίας χρέην
 μά κ' ὅταν ἦτο χωριστὸν καί τώρα ἠνωμένον
 θά μὴν ὅπως ἔμεινε ἀπὸ παρὰ παθῶν.

Κι' ἐγὼ σοφὸν σὺνδυασμῶν καί γέννημα καί θέρμα
 βλίπω πὼς ἂν ἐνώσωμαι πολλὰ μαζὶ Τριεταί,
 κ' ἂν ἐξ ἑὸς μεταγίγισθ' ὁ ἄλλο Ταμίον αἶμα
 δὲν θεραπεύεται ποσὸς ἡ τόση ἀνάμια,
 ὡς πού πεσοί καί κόκαλα 'στὸ τίλος κταντοῦν,
 ἀδικίας δὲ μ' ἐντάματα τῆς πόρταις τὸν βροντοῦν.

'Ἐβίθα μας, ἴβιθα μας... ἡ δημοσιὰ ταῖς
 ἔξερπαισθη κατ' αὐτάς, πού εἶναι νά τρομαίξη.
 Δι' ἄλα τὸ καθῆκαν μου ἐβουνοῖότητος τόκανα,
 οὐδὲ στιγμή πολυτίμος ἐπὶ καταφ' ἄνετα,
 καί μέσα κ' ἐξ ἔστυα γιά φυγοεῖκους δόκανα
 καί κάθε μπόφρος εἰς αὐτὰ ἐντίγμως συλλαβάνεται.
 Μεγάλην χεῖρην κατ' αὐτὰς ἀσφαλείαν ἡ χώρα,
 ἠούγασαν περιχώρα, πολίγνια καί πόλις,
 κ' ἕνα γνωστὸν φυγοεῖκὸν δὲν ἐπαισα ὡς τώρα,
 πού πρό πολλοῦ φυγοεῖκὸν εἰς τῆς 'Ἐλλαδὸς ἄλλης,
 κ' ὅσον ἐκίδου κατ' αὐτοῦ συλλήψως ἐντάματα
 τόσον ἐκείνος χάνεται μὲ γιγαντόδη ἔλαματα.
 Τὸν κνηγοῦν ἀφέντηδες, τὸν κνηγοῦν καί δούλοι,
 καί δεξιὰ κ' ἄριστερά τοῦ στήνου κερπούλι,
 πρὸς καταδοκίωιν πληθὺς ἀποστασμάτων τρέχει,
 ἀλλ' ὁ μαγκούρης φαίνεται πὼς πᾶσιμος δὲν ἔχει,
 κ' ἀκράτητος πρὸς φραγμούς, χαντάκια καί παλούκια,
 καί τίλος πάντων ἀπρακτα γυριῶν τὰ μπουλοῖκια.
 Τώρα προσιθῆρτον προβαίνει κορυφή,
 πρὸς καταδοκίωιν κατὰ γῆς ὡς ταπεινὸς κελίχας,
 πότε τοῦ Ναπολιόντος λαβάνει τὴν μερρήν
 καί πότε τῆς περιελούσῃ 'Ανάσσης τῆς 'Αγγλιας.
 Γνωστὸν ὑπάρχει τόνομα τοῦ φυγοεῖκου τοῦτου,
 κ' ἂν συλληφθῆ χαρμίζεται χαρτὴν μεγάλη στίβα
 κ' ἡ πίστις ἀνούνηται τὸν δημοσίου πλῆτου,
 ἀλλῶως βάρτα χάλαστα καί τρεῖς φορὰς ἴβιθα.

(Ταιχία παρελάθησε περὶ τῶν φυγοεῖκων
 κ' εἶπε αὐτὰ ὁ κύριος Σκουλοῦδης τῶν Ναυτικῶν).

Σκου. 'Ἐβίθα μας, ἴβιθα μας... τοὺς 'ἔωσαμ' 'στ' αὐτὰ
 καί πέλε τὴν 'γλυτώσαμε μὲ μιά καλὴ βουτιά.
 Σὶ καθιμῆμα περιστασι καί μάλιστα σὲ τούτη
 δὲν εἶναι πρὸ καλλίτερο ἀπὸ τὸ μακροβουτί.
 Προπέτω ὑπὲρ ἄλων σας καί τοῦ κοινοῦ καλοῦ
 καί πρῶτε τὸν περιόμοτε πρὶν βγάλετε λεβίθια,
 καί γιὰ νά μὴ βουλιζέται 'στὸν πάτο τοῦ γιαιλοῦ
 νά δένεται 'στους ὄρους σας ὅπο νεροκοκοῦθαίς,
 καί λίμνη θά σας φαίνεται κ' ὁ πρὸ βαθὺς γιαιλός
 καί 'στους ἄρουρὸς θά στίεται καθίνας σάν φίλος.
 Βουτάτε 'στὸν 'Ωκεανὸ καί 'στὰ ξερὰ πηγάδια,
 μμεισθῆ 'στὸ κολυμβήθρια κολυμβήθιας σορούς,
 ἴδω κ' ἐκεῖ ἐρρίζημα καινούρια παραγάδια
 κ' ἀνεπίστα 'φερρίζημα κεφάλια καί πορούς.

'Ἐβίθα μας... σφιτῆστε 'στὸν ποτηριῶν τοὺς κτύπους...
 σκέρτα 'στου ἄλου τὰ στραβά, κρμμιῶμα καί 'στου Ροῦ,
 καί ἐξίμων ὀφθαῖμα τὸν στέλον 'στους Φιλίππους,
 'στὸ Κερατίνι ὀφθαλὸν καί 'στὴν Κοιμυδαρού,
 'Ἐξομάρτυς χαρτεῖτε τὴν πλειονοφθρίαν
 κ' ἐγὼ εἶμ' ἔτοιμος μὲ σας νά θῶσι κ' ἀπολίσω,
 διὸ καί τὸν Διαδόχον μαζὶ μὲ τὴν Σοφίαν
 εἰς ἄλλο μαγαλοπρατικὸν πέδιο θά κἀσω,
 ἦγουν θά ἔδωσα πρὸς αὐτοῦς τριεῖς βάρτα τσομπουσί,
 ὅπου κ' ὁ φίλος μου Συγγρός θά φρεῖξῃ σάν τάκουση

και θα μου 'πῃ αδιαβόντρου γινέ, σὲ τέτοια μὴ μπερδεύσαι,
 παραπολὸ ξανοίγισαι, παραπολὸ 'ξοδέυσαι».
 Οὐρα... σαμπάνια σὲν νερό πρὸς χάριν σὰς θὰ χίσω...
 βάρκα βαρκούλα πάρε με τὸ πύλαγος νὰ στίσω.

(Ἐἶπεν αὐτὰ κί' ὁ κύριος Δραγκούμης ἰσηκώθη
 και γύρω του φτερούγιζαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι).

Δρ. "Ἄν εἶναι ὁ Σκουλοῦδης μας τῶν θαλασσῶν ὁ γλάρος
 και δὲν τοῦ φαίγει κοκοβὸς και δὲν τοῦ φαίγει σπάρος,
 ἀλλὰ κί' ἔμεινα τῆς Ἑλλάδος μὴ λείγουν καρχαρία
 και τοὺς Ρωμοῦνους ἔχαψα μὴ πρώτην εὐκαιρίαν.
 Τροκούπη, τὸ ποτήρι σου μὴ τὸ δικό μου βάρει...
 μὴ μὲ μπουκίε τὸν τρομερὸ κατάπιε Λαχοβαρη.
 Ὡς κί' οἱ Ρωμοῦνοι 'ξόνησαν και κάνουν τὸν καμπόσο,
 ἀλλὰ τοῦ Ζάππα τὸν παρὰ ἐγὼ θὰ τὸν χραπάσω.
 Βάζουν μὴ 'μὰς τὰ μούτρα των κί' ἐκὶν' οἱ φαρλατάδες...
 κί' ἡ κοκκίωθ' τὸν ἄνδρα τῆς μὴ τοὺς πραγματευτάδες.
 'Ἐσλιτωθ' ἡ δυσχερὴς τῆς διαθήκης θέσις
 κί' ἔς σκούζουν πὸς δὲν ἔπρεπε νὰ κόψωμεν τὰς στίσεις.
 Ἐγὼ σκοπέω τοῦ λοιποῦ χωρὶς κανίνα φόβο
 μὴ λαμοῦνους μάχαيران τὰς στίσεις μας νὰ κόβω,
 μὴ ἔλλειος λόγους δηλαδὴ ἄνευ κανὸν προδίσαιων
 καὶ γίνω πρῶτος δῆμιος τῶν διειδῶν μας στίσεων.

(Ἦ τὸν Δραγκούμη πρόποσις 'στους δαιτυμόνας ἀρεσι
 κί' ὁ Βάιλερ τὸ λιγερόν και κοπτερόν ἰβάρειος,
 κί' εὐθὺς πληρομνηθήσαν καρδιοβόροι λύται
 κί' ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς αὐτὰ τὰ 'λγα εἶπε).

Κος. Ταῦτι μου ἐμφραξιν μικρὰν πρὸ χρόνου εἶχε πάθει,
 μὰ μὴ τῆς Βίνιας τοὺς γκατροὺς εὐθὺς ἔξικουφῆθη.
 Δὲν πρέπει δὲ παραξενὸν καθόλου νὰ σὰς φαίνεται
 ἂν σὰς εἰπῶ πὸς 'θελῶ θεόκουρος νὰ μείνω,
 παρὰ μὴ μέλλοιτ' ἀγαθὰ ταῦτιά μου νὰ κουραίνετε...
 ἐν τούτοις 'στὴν ὑγείαν σὰς μετὰ χαρὰς πρόποισ.

(Ἐἶπε ταῦτα και γοργῶς
 ὁ μικρὸς Πρωθυπουργὸς
 ἐν τῷ μίση τῆς παρίας
 ψάλλει μὴ φωνὴ βαριεῶ :
 «Νά, χασάπη, ὄς μου κρίας,
 νάνα και καλὴ μεριά.

«Και μὴ δίνει μὴ κοκκάλα
 και τὴν βέζω 'στὴν τσουκάλω.
 Ἡμερόνικτα τὴν βράζω
 κί' ἀβραστη τὴν κατεβάζω.

Νά σου κί' ἔρχετ' ἵνας φίλος,
 ὁ σὺρ Ἄδου, Ἄγγλος σκύλος,
 και μὴ πέρνει τὴν κοκκάλα
 ἀπὸ μίση' ἀπ' τὴν τσουκάλω.

'Δὼ τὸν ἔγω, καὶ τὸν ἔγω,
 'στὸ Ταμίω τὸν 'παντίγω,
 και τοῦ σπάζω τὴν κοκκάλα
 μὴ τὴν ἀβραστη κοκκάλα.